

Bezoek aan schooltjes in Ethiopië

Leo Bellekom, voorzitter van de Stichting Run for Rio, is in augustus 2009 met zijn gezin op vakantie geweest in Ethiopië. Tijdens dit bezoek hebben zij twee van de door Run for Rio gebouwde schooltjes bezocht. Onderstaand is het bezoek aan de schooltjes beschreven.

Het is dinsdag 4 augustus, de dag begint al heel vroeg. Het is nog aardedonker en Lars rent naar de wc. Hij heeft krampen en moet kotsen. Dat herhaalt zich nog 2x en daarna slapen we weer wat. Om half 6 gaat de wekker. De elektra doet het weer. We pakken onze spullen en vertrekken in een 4-wiel aangedreven auto van ASE (Agri Service Ethiopia) naar Sendafa. Manyazewal brengt ons naar het kantoor van ASE in het district Oromya. Het is een indrukwekkend uur rijden (40 km). Straatveegsters met strohoeden maken de stad schoon. Bedelaars zitten en liggen langs de weg. We zien vele krotten en huisjes gemaakt van golfplaten. Dan rijden we stapvoets achter een kudde koeien, die wordt begeleid door jongens van 11 en 12 jaar. Met hun zweepjes drijven ze de koeien voor zich uit. We rijden Addis Abeba uit en komen op een opgebroken weg. Deze weg zal door de chinezen in 2 maanden rijklaar worden gemaakt. Gezien de staat van de weg hebben we daar sterk onze twijfels bij. Uiteindelijk zien we één chinees in één machine met één Chinese opzichter. In Sendafa worden we hartelijk begroet, er lopen veel mensen door het dorp (30.000 inwoners). De dorpsbewoners denken dat wij de Chinezen zijn. In het kantoor van ASE krijgen we een omvangrijke ontbijt met Ethiopische hamburger, indjerra (pannekoek van zuur deeg), gebakken brood, koude frietjes en thee. Lars rent spontaan naar de wc, zijn maag kan nog niet tegen dit Ethiopische voedsel.

Dan gaan we op weg, de bergen in, naar een schooltje op een hoogte boven de 3000 meter. We genieten van de prachtige omgeving. We rijden langs een lokale markt, die opvalt door de vele kleuren kleding en materialen. We komen veel vrouwen tegen. Zij komen uit de bergen en zijn 4 uur onderweg om bij de markt te komen. Na het verkopen van hun waren en het inkopen van een weinig voeding, lopen ze weer 4 uur terug. In de bergen zien we houthakkers en vele gekapte bomen. Er is een vrachtwagen gekanteld en 10 meter van de berg gerold. Vele mannen sjouwen de bomen weer omhoog. Dan rijden we de wolken in en kunnen we geen foto's meer maken van de mooie vergezichten.

Na een uur rijden komen we in Achene aan. Kinderen en ouderen staan al enige tijd te wachten, maar tijd speelt geen rol hier en wachten zijn de mensen gewend. We gaan eerst nog even naar de wc. Dat is een hok in de hoek van het terrein met 4 gaten in de grond. Eén van de 4 gaten is afgescheiden met schotten; dat gat is voor de meisjes. Leo schiet een foto van een "oude" hoop poep, de dader heeft slecht gemikt en het gat gemist. Dan krijgen we een rondleiding door het schooltje. Alle

aanwezig zijn ontzettend trots. In de opslagruimte moet nog een deur komen, bekent de schooldirecteur met enige kleur op de wangen. De dorpsoudste neemt ons mee naar een 3e lokaal in aanbouw. Trots vertelt hij dat de gemeenschap dit uit eigen middelen heeft gebouwd, maar hij is boos op ASE. Deze organisatie heeft beloofd om de vloer te storten en dit duurt erg lang. Dan gaan we met z'n allen op de bankjes zitten in één van de lokalen. Er wordt enige informatie uitgewisseld. De oudste en meest wijze man bedankt Run for Rio uit de grond van zijn hart. Onderwijs was in zijn tijd niet mogelijk, maar zijn kleinkinderen gaan nu andere tijden tegemoet en daar is hij heel trots op. De schoolkinderen laten spontaan zien hoe zij schrijven en rekenen. Eén van de oudste meisjes van 16 jaar neemt het voortouw. Met boek in haar hand is zij een blije scholier. Anita vraagt wat zij doet voor en na schooltijd. Ze gaat 4 uur per dag naar school. 's Ochtends vroeg en 's middags helpt zij in het huishouden, maakt schoon, helpt bij het indjerra maken en koffie zetten. Vervolgens gaat zij water halen, 20 minuten heen en 20 minuten terug. Daarna komt de tijd voor de dieren. Na haar verhaal vraagt zij wat Anita doet. Opstaan, fietsen naar en van school, op de computer, huiswerk en praten met vriendinnen. Een wereld van verschil! Het meisje heeft een laatste vraag, waar iedereen om moet lachen. Wij moeten even wachten tot de vraag vertaald is uit het Amhaars naar het Engels en dan naar het Nederlands. Zij vindt Anita groot en flink en zij is klein en mager. Aklilu van ASE legt de verschillen in culturen en volken uit, iedereen is stil en heeft zo zijn gedachten. Onze kinderen delen pennen uit en alle kinderen en volwassenen zijn zeer dankbaar voor het bezoek en voor de ondersteuning van Run for Rio. Samen nog even op de foto en dan worden we uitgezwaaid. We rijden terug naar het kantoor voor de lunch en we maken prachtige foto's van de kleine gemeenschappen met hun hutten.

ASE trakteert ons op een lichte lunch. Dat is beter voor onze magen. Lars is nog aan de diarree en eet nog niet. Hij ligt even op bed. Na 2 paracetamol en een dutje gaat het wat beter met hem. De band met onze begeleiders groeit met de minuut. Het zijn zeer bescheiden en zeer vriendelijke mensen. Nu gaan we op weg naar het 2^e schooltje, deze ligt in Beri. Door de vele regen kan de auto niet door de rivier en we nemen een andere weg. Deze weg stopt op 3 kilometer afstand van het schooltje. De mannen discussiëren en er volgt een overleg met ons. Zij vinden dat het te ver lopen is naar het schooltje. Wij zeggen wel wat gewend te zijn. Dan vinden ze dat alleen de mannen meekunnen. Maar uiteindelijk gaan we met zijn allen op weg. We lopen 40 minuten door drassige velden en worden bij aankomst met luid geklap verwelkomd door de lokale bevolking, die bij het schooltje wacht. Dit schooltje is nieuw en pas open sinds begin 2009. Bijna alle kinderen van 6 tot 15 jaar zijn begonnen in het eerste studiejaar. We wisselen veel informatie uit. De kinderen tellen van 1 tot 10 in het Amhaars en wij tellen vervolgens in het Nederlands. Vervolgens gaan de Ethiopische kinderen zingen en dansen. Het zijn traditionele en lokale liederen en de groep dansers wordt steeds groter. Daarna nemen de ouderen

het woord. Zij bedanken Run for Rio voor het mogelijk maken van de bouw en de start van deze school. Voorheen moesten de kinderen 40 kilometer reizen naar school, dat was voor de meesten onmogelijk. En studie vinden de ouderen erg belangrijk in deze veranderende tijden. Zij vragen Run for Rio voor uitbreiding met nog een lokaal en zij vragen om vers drinkwater bij de school. Leo legt uit hoe de stichting Run for Rio werkt en hoe (goed gemotiveerde) aanvragen moeten worden ingediend. ASE zal al deze vragen beoordelen en via de mail contact zoeken met Run for Rio. Dan volgt er, net als 's morgens, het uitdelen van donker brood, wat door de bevolking is gebakken. We kunnen uiteraard niet weigeren. Leo krijgt zelfgebrouwen bier en nipt hier wat van ..., als dat maar goed gaat met de maag en darmen! We staan nog even stil bij de posters van enkele schoolklassen van de St. Jozefschool uit Wassenaar. Deze foto's zijn 3 jaar geleden opgestuurd. Agri Service heeft van de foto's posters gemaakt met "Vrienden van Run for Rio" erop. Michelle staat met groep 6 op de foto, zij wordt door de Ethiopische kinderen herkend. Er is grote hilariteit. We beseffen hoe een actie in Wassenaar kan leiden tot het naar school gaan van vele Ethiopische kinderen (ruim 3000 in 15 schooltjes). Na het afscheid lopen we terug door de velden. Deze zijn vanwege een wolkbreuk veranderd in een flinke waterpartij. Het is nu soppen in de schoenen, maar het was alles waard. We zijn een geweldige ervaring rijker. We ervaren hoe het leven hier in Ethiopië is. We begrijpen nu hoe rijk wij het in Nederland hebben. Beide landen hebben hun eigen cultuur, geloof, werkwijze en rijkdommen. Beide landen kunnen veel van elkaar leren. We rijden terug, eten tezamen en praten nog veel na met onze begeleiders. Nu komt de mens achter het werk meer naar voren. We wisselen veel uit over onze achtergronden en drinken heerlijke Ethiopische bier. Manyazewal zit in gedachten naar Abram te kijken. Ik vraag hem of hij kinderen heeft. Hij blijkt pas op late leeftijd te zijn getrouwd. Hij heeft één zoon, die net als Abram 12 jaar is. Zijn vrouw en zoon wonen op 500 km afstand. Met de bus is dat 2 dagen reizen. Dat is voor hem alleen mogelijk in zijn vakantie. Hij heeft 20 dagen per jaar en gaat 4x per jaar één week naar huis. Zijn zoon mist zijn vader enorm. We zitten allemaal met tranen in onze ogen. In slechts één dag hebben we zo'n sterke band opgebouwd. We voelen ons bijna familie met deze mooie mensen. Morgen volgt een evaluatie van het bezoek aan de schooltjes. We zullen dan bespreken hoe Run for Rio verdere steun kan verlenen aan de projecten van ASE in Ethiopië.

Wilt u meer weten over dit bezoek aan Ethiopië dan kunt u contact opnemen met Leo Bellekom, telefoon 070-5179302.